

Arrest

nr. 216 514 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker herhaalt tot het christendom te zijn bekeerd en vreest bij een terugkeer naar Afghanistan de doodstraf te zullen krijgen omwille van zijn bekering.

Bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker geen gevolg aan zijn oproeping om gehoord te worden waardoor hij geacht werd afstand te doen van zijn asielaanvraag (Administratief dossier, stuk 12, beslissing van 22 april 2016).

In het kader van verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan zijn voorgehouden Afgaanse nationaliteit en identiteit en beweerde profiel van in Iran geboren Afgaanse vluchteling geen geloof kan worden gehecht. Er kan, zo werd vastgesteld en geoordeeld, geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel van een in Iran geboren Afgaanse vluchteling met een tijdelijke verblijfstitel in de amayeshprocedure. Zo legde verzoeker o.a. manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn nationaliteit, bevatten ook de door hem neergelegde stukken onderling ernstige tegenstrijdigheden en leek hij niet vertrouwd met, doch had hij daarentegen een erg gebrekkige kennis van de amayeshprocedure. Verzoeker ging niet in beroep tegen die weigeringsbeslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart hij o.a. eerder op een aantal punten niet de waarheid te hebben verteld en dit nu wel te doen. Hij verklaart gelogen te hebben over zijn identiteit en over zijn politieke activiteiten in Iran. Hij past de schrijfwijze van zijn familienaam aan, de voornaam van zijn vader naar A. L. en zijn geboortjaar naar 1988.

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: zijn amayeshkaart, zijn Iraanse werkkaart, zijn doopbewijs van de protestantse kerk, rapporten en puntenlijsten van de lagere en middelbare school, zijn studentenkaart van de middelbare school, zijn bankkaart van Iran Bank Mellat, een boksdiploma, een bundel informatie over zijn vertrouwenspersoon, zijn levenswandel, argumenten voor zijn verzoek om internationale bescherming en verklaringen voor misverstanden, een brief van de Iraanse kerk in Turnhout, een bewijs van verzending, zijn vaccinatiekaart voor vluchtelingen in Iran, een andere vaccinatiekaart, zijn ongevallenverzekeringskaart voor studenten, en kopieën van de identiteitskaart van zijn vertrouwenspersoon, van de amayeshkaart van zijn vader en moeder, van een foto van zijn vader met hem en zijn drie broers, van de identiteitskaart van zijn echtgenote en van de taskara van zijn vader.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem ingeroepen vluchtrelaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. De Raad beklemtoont dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Te dezen dient benadrukt dat in het kader van verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en profiel van Afghaans vluchteling in Iran geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die voormelde appreciatie in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.4. Verzoeker wijst er thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen op dat hij verscheidene documenten heeft neergelegd teneinde zijn profiel als Afghaans vluchteling te staven, doch hij ontkracht, noch

weerlegt –en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- hetgeen in de bestreden beslissing op goede grond met betrekking tot de door hem in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wordt vastgesteld, namelijk:

“In het kader van uw derde verzoek wenst u opnieuw enkele zaken betreffende uw identiteit aan te passen, zoals u ook stapsgewijs reeds in het kader van uw vorige verzoeken hebt gedaan. In het kader van uw derde verzoek corrigeert u de schrijfwijze van uw familienaam, verandert u uw vaders voornaam van A.(...) naar A.(...) L.(...) en verandert u uw geboortjaar van 1991 naar 1367 of 1988 (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 25.05.2018). U doet dit omdat u de vorige keren heeft gelogen over uw identiteit en u deze keer de waarheid wenst te vertellen (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Deze wijzigingen inzake uw identiteit doen echter geen afbreuk aan de essentie van de beoordeling van uw vorige verzoek om internationale bescherming, maar schaden uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. Er moet namelijk worden aangehaald dat u er in de loop van uw asielprocedure helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Het mag ook nu een raadsel heten waarom u, een hoogopgeleid persoon, niet eenduidig bent over uw geboortjaar, dat u overigens in het verleden al eens corrigeerde van 1993 bij uw eerste verzoek om internationale bescherming naar 1370 of 1991 (verklaring DVZ, d.d. 15.03.2016, vraag 4). Bovendien is het tekenend dat u uw nieuwe geboortedatum wenst aan te tonen door een amayeshkaart neer te leggen die aangeeft dat u in 1367 bent geboren, maar u ook in het kader van uw tweede verzoek een usb-stick neerlegde waarop dezelfde amayeshkaart stond die echter wel aangaf dat u in 1370 was geboren, de door u toen opgegeven geboortedatum. De vaststelling dat u steeds aangepaste documenten neerlegt die uw wisselende verklaringen moeten staven, ondermijnt dan ook opnieuw uw algemene geloofwaardigheid en uw oprechtheid de waarheid te vertellen. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van uw amayeshkaart. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraanse en Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran. Naast uw amayeshkaart kan er dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw andere documenten. Bovendien springen door middel van deze documenten weer grote tegenstrijdigheden in het oog inzake uw voorgaande verklaringen betreffende uw identiteit. Het is namelijk hoogst merkwaardig dat uw moeder, over wie u bij uw vorige verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij de Iraanse nationaliteit heeft en van wiens Iraanse nationaliteitskaart u een kopie zou bezorgen aan het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07.08.2017, p. 4-5), in uw huidige verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit blijkt te hebben, daar u een kopie van haar amayeshkaart neerlegt. Deze contradictie wenst u vreemd genoeg niet recht te zetten in het kader van uw derde verzoek. Ook is het opvallend dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming uw originele amayeshkaart neerlegt, waarover u in uw vorige verzoek om internationale bescherming verklaarde dat deze zich bij de Iraanse Dienst Vreemdelingenzaken bevond en dat u deze daarom niet kon neerleggen (CGVS 2, p. 11; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 11.07.2017, p. 16). U laat na te verklaren waarom u deze stukken niet bij uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde. Het geloof in de authenticiteit van de amayeshkaart van uw vader wordt eveneens verder ondermijnd doordat zijn geboortedatum verschilt op de twee amayeshkaarten die u van hem neerlegt. Volgens de amayeshkaart (registratieronde 12) die u voorlegt in uw huidig dossier en volgens het schrijven van uw vertrouwenspersoon is uw vader geboren op 4/2/1340 (Perzische kalender). Op de amayeshkaart (registratieronde 11) die u neerlegde in uw vorige verzoek om internationale bescherming staat dat uw vader geboren is op 14/5/1345 (Perzische kalender). Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling ter zake, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Met betrekking tot de amayeshkaarten van uw vader en uw moeder en de taskara van uw vader, moet tot slot worden vastgesteld dat deze louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn zij op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran. Gezien de vorige vaststellingen kan er evenmin waarde worden gehecht aan de rapporten en puntenlijsten van de lagere en middelbare school, aan de studentenkaart van de middelbare school op naam van A.(...) S.(...), de bankkaart van Iran Bank Mellat op naam van A.(...) S.(...), de vaccinatiekaart voor vluchtelingen op

naam van A(...) S(...), de gewone vaccinatiekaart op naam van A(...) S(...), de ongevallenverzekeringskaart voor studenten op naam van A(...) S(...), de boksdiploma's, en de werkkaart op naam van A(...) S(...). Naast de vaststelling dat sommige van deze documenten niet stroken met de eerder door u opgegeven naam in het kader van uw eerdere verzoeken, tonen enkele van deze documenten ook niet aan dat u een Afgaans vluchteling in Iran zou zijn. Met betrekking tot de overige documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet - uw doopbewijs van de protestantse kerk, een brief van de Iraanse kerk in Turnhout, een bewijs van verzending, de identiteitskaart van uw vertrouwenspersoon met zijn verklaring, de foto van uw vader met u en uw drie broers en de identiteitskaart van uw echtgenote - moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met het door u aangemeten profiel van Afgaans vluchteling in Iran, dat ongeloofwaardig bevonden werd." (eigen onderlijning) Verzoeker laat geheel na een ander licht te werpen op deze concrete en zeer pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal.

Verzoekers huidige algemene opmerking in het verzoekschrift dat "de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn volgend verzoek om internationale bescherming voldoende doorwegen om de ongeloofwaardigheid die gecreëerd werd bij de vorige verzoeken ongedaan te maken" kan, gelet op het voorgaande, geenszins worden bijgetreden. Integendeel, deze nieuwe elementen doen verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en zetten de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen nog extra in de verf.

4.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift "bevestigt (...) dat zijn moeder inderdaad de Afghaanse nationaliteit bezit", stelt de Raad vast dat verzoeker geheel in strijd hiermee bij zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zijn moeder de Iraanse nationaliteit heeft en ten aanzien van de commissaris-generaal aangaf hier een document van te zullen bezorgen. Over zijn eigen, Iraanse dan weer eens Afghaanse, nationaliteit legde hij toen erg uiteenlopende en frappant tegenstrijdige verklaringen af (zie o.a. AD stuk 11, gehoorverslag CGVS van 7 augustus 2017, p. 5, gehoorverslag CGVS van 11 juli 2017, p. 4, en 'verklaring meervoudige aanvraag' van 10 augustus 2016).

Ook eerder bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker expliciet dat zijn moeder Fars is en het Iraans staatsburgerschap bezit en gaf hij meermaals aan ook zelf de Iraanse nationaliteit te hebben, om nadien in strijd hiermee plots te verklaren staatloos te zijn (zie o.a. AD stuk 12, 'verklaring DVZ' van 15 maart 2016, 'vragenlijst' van 15 maart 2016 en 'bijlage 26' van 6 januari 2016).

Het louter vasthouden aan één, te dezen laatste versie van zijn verklaringen is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het (bijgevolg impliciet) ontkennen van andere afgelegde verklaringen vormt geen ernstig verweer om de vastgestelde frappante contradictie te vergoelijken zodat deze onverminderd overeind blijft.

4.6. De vaststelling dat verzoeker over dergelijke essentiële elementen als zijn identiteit en nationaliteit – doorheen zijn drie verzoeken om internationale bescherming gaf hij al aan staatloos te zijn, verklaarde hij daarnaast veelvuldig en herhaaldelijk Iraans staatsburger te zijn om vervolgens volgens zijn laatste versie de Afghaanse nationaliteit te hebben- en de nationaliteit van (een van) zijn ouders dermate uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt, en hij doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming zijn verklaringen (omtrekt voorts o.a. zijn identiteit en leeftijd) steeds wijzigt en aanpast, dit naar gelang de gestelde vragen en de stukken die hij neerlegt, ondermijnt op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

4.7. Wat (verzoekers argumentatie omtrent) de eerder in het kader van verzoekers vorig, tweede verzoek neergelegde medische documenten betreft, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal met deze stukken rekening heeft gehouden en hieromtrent heeft gemotiveerd in de beslissing van 6 februari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal was er derhalve allerminst toe gehouden om hier in het kader van verzoekers huidig derde verzoek om internationale bescherming terug op in te gaan, nu hierover reeds werd geoordeeld. Verzoeker legde daarenboven deze stukken niet opnieuw neer in het kader van zijn huidig derde verzoek.

4.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, waarin o.a. nog wordt aangevoerd dat "Of verzoeker nu beschouwd wordt als Afghaan, of als een Afghaan die heel zijn leven in Iran heeft gewoond, zijn vrees voor vervolging blijft", zijn vrees ingevolge zijn bekering tot het christendom herhaalt en kritiek uit op het feit dat hiernaar (in de bestreden beslissing) geen onderzoek is gebeurd, benadrukt de Raad dat aan verzoekers verklaarde Afghaanse nationaliteit en voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran geen geloof wordt gehecht. Om die reden zijn het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "Asielondersteuning van pastoor L.V." en "World Watch List 2018" aangeduide documenten, respectievelijk een schrijven van voornoemd federatiepastor en een uittreksel uit een rapport aangaande de 50 landen waar het het gevaarlijkst is om Jezus te volgen, stukken die op generlei wijze uitsluitel vermogen te bieden over zijn verklaarde Afghaanse nationaliteit, ter zake niet dienstig.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst in te dienen met het verslag van dokter B.H., een verslag van maatschappelijk werker W.B., en een attest van de protestantse kerk. Verzoekende partij stelt tevens dat haar begeleider aanwezig is en dat de Raad hem dan ook zou kunnen horen. Verzoekende partij vervolgt dat zij zeer labiel is en dat dit dan ook een enorme invloed heeft op haar gehoor en dit ook een verschoning is voor verschillende verklaringen. Zij wijst erop dat dit elementen zijn die mee moeten genomen worden in de beoordeling van de vervolgingsfeiten en haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij wijst erop dat zij thans de correcte

identiteitsdocumenten heeft ingediend, en dat zij ook aantoonde dat zij reeds in Iran contact had met een psychiater. Tot slot wijst verzoekende partij op haar kerkelijke activiteiten.

4.2. Met betrekking tot het door verzoekende partij per aanvullende nota op 10 januari 2019 aan de Raad overgemaakte psychologisch verslag van dokter B. H. op naam van verzoekende partij, volgens het verslag *“afkomstig van Afghansitan, doch opgegroeid in Irak en nu geëmigreerd naar België”*, waarin o.a. staat te lezen dat het *“regularisatieproces is verstoord door vergissingen van zijn kant op biografisch vlak (geboortjaar bijvb) plus verkeerde info (vertrouwt vaak naïef op ongefundeerde info)”*, stelt de Raad vast dat hierin nergens wordt gesteld en/of nergens uit blijkt dat verzoekende partij haar mentale gezondheidssituatie haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige, volwaardige en consistente verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming.

Uit het betreffende medisch verslag, waarin o.a. gewag wordt gemaakt van een *“normaalbegaafde indruk en introspectie-vermogen aanwezig”* en gesteld dat *“dagelijks functioneren is mogelijk verstoord wanneer hij zijn ondersteunde medicatie niet heeft ingenomen”*, blijkt niet en kan nergens worden afgeleid dat verzoekende partij ingevolge haar mentale gezondheidssituatie -deze wordt door de begeleidende maatschappelijke assistent W. B. als met momenten labiel en emotioneel enorm kantelbaar en beïnvloedbaar omschreven-, niet in staat zou zijn om over essentiële elementen zoals haar identiteit en nationaliteit, alsook die van haar ouders, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen onverkort overeind blijven.

Dat verzoekende partij wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en zich terdege bewust is van de verklaringen die zij aflegt, blijkt bovendien uit haar gehoren en inzonderheid ook uit het feit dat zij in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming aangeeft thans de waarheid te willen vertellen. Zo verklaarde ze expliciet tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming: *“Ik kom vandaag de waarheid vertellen omdat de waarheid de mensen redt”* en *“Ik weet dat ik verkeerd ben geweest door niet de volledige waarheid te vertellen. Wat ik nu verklaar is de waarheid”* (AD, stuk 8, verklaring volgend verzoek van 25 mei 2018, vraag 15 en 22). Verzoekende partij beklemtoonde op haar laatste verhoor dat zij een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat ze nu de waarheid wil vertellen en verklaarde o.a. uitdrukkelijk dat ze eerder bij vorige verzoeken om internationale bescherming gelogen heeft over haar identiteit, nochtans een uitermate essentieel element in het kader van haar vraag om internationale bescherming, alsook over het feit dat ze politiek actief zou zijn geweest (*Ibid.*, vraag 15).

Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk -niet door middel van het bijgebrachte psychologisch verslag of het schrijven van maatschappelijk werker W. B., noch aan de hand van enig ander document-, dat zij ten gevolge van haar mentale gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om op consistente en volwaardige wijze eenduidige verklaringen af te leggen omtrent in het bijzonder essentiële elementen zoals haar identiteit en nationaliteit, en die van haar ouders, doch gaf daarentegen aan zich wel degelijk en goed bewust te zijn van haar verklaringen. Zo gaf ze uitdrukkelijk toe in het verleden leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd, waarbij ze ter ondersteuning hiervan valse documenten neerlegde, dit geheel in strijd met de medewerkingsplicht. Verzoekende partij toont geenszins aan dat en in welke mate haar mentale situatie “gewogen heeft” op en een (ernstige) impact heeft gehad, zoals zij het zelf in de aanvullende nota uitdrukt, op haar gehoren (in het verleden) bij het Commissariaat-generaal, waardoor de talrijke tegenstrijdige, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen hier geenszins aan kunnen worden toegeschreven, laat staan door worden verklaard of verschoond. Verzoekende partij weet hierin niet te overtuigen en kan in haar argumentatie hieromtrent niet worden gevolgd.

4.3. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar o.a. wordt opgemerkt:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift “bevestigt (...) dat zijn moeder inderdaad de Afghaanse nationaliteit bezit”, stelt de Raad vast dat verzoeker geheel in strijd hiermee bij zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zijn moeder de Iraanse nationaliteit heeft en ten aanzien van de commissaris-generaal aangaf hier een document van te zullen bezorgen. Over zijn eigen, Iraanse dan weer eens Afghaanse, nationaliteit legde hij toen erg uiteenlopende en frappant tegenstrijdige verklaringen af (zie o.a. AD stuk 11, gehoorverslag CGVS van

7 augustus 2017, p. 5 , gehoorverslag CGVS van 11 juli 2017, p. 4, en 'verklaring meervoudige aanvraag' van 10 augustus 2016).

Ook eerder bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker expliciet dat zijn moeder Fars is en het Iraans staatsburgerschap bezit en gaf hij meermaals aan ook zelf de Iraanse nationaliteit te hebben, om nadien in strijd hiermee plots te verklaren staatloos te zijn (zie o.a. AD stuk 12, 'verklaring DVZ' van 15 maart 2016, 'vragenlijst' van 15 maart 2016 en 'bijlage 26' van 6 januari 2016).

Het louter vasthouden aan één, te dezen laatste versie van zijn verklaringen is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het (bijgevolg impliciet) ontkennen van andere afgelegde verklaringen vormt geen ernstig verweer om de vastgestelde frappante contradictie te vergoelijken zodat deze onverminderd overeind blijft.

4.6. De vaststelling dat verzoeker over dergelijke essentiële elementen als zijn identiteit en nationaliteit – doorheen zijn drie verzoeken om internationale bescherming gaf hij al aan staatloos te zijn, verklaarde hij daarnaast veelvuldig en herhaaldelijk Iraans staatsburger te zijn om vervolgens volgens zijn laatste versie de Afghaanse nationaliteit te hebben- en de nationaliteit van (een van) zijn ouders dermate uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt, en hij doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming zijn verklaringen (omtrent voorts o.a. zijn identiteit en leeftijd) steeds wijzigt en aanpast, dit naar gelang de gestelde vragen en de stukken die hij neerlegt, ondermijnt op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas."

4.4. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij thans de correcte identiteitsdocumenten heeft ingediend, gaat zij voorbij aan de verschillende pertinente objectieve vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde documenten die, zo oordeelt laatstgenoemde op goede grond, de authenticiteit van die stukken ondermijnen.

De Raad herneemt de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

"Verzoeker wijst er thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen op dat hij verscheidene documenten heeft neergelegd teneinde zijn profiel als Afghaans vluchteling te staven, doch hij ontkracht, noch weerlegt – en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- hetgeen in de bestreden beslissing op goede grond met betrekking tot de door hem in het kader van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wordt vastgesteld, namelijk:

"In het kader van uw derde verzoek wenst u opnieuw enkele zaken betreffende uw identiteit aan te passen, zoals u ook stapsgewijs reeds in het kader van uw vorige verzoeken hebt gedaan. In het kader van uw derde verzoek corrigeert u de schrijfwijze van uw familienaam, verandert u uw vaders voornaam van A.(...) naar A.(...) L.(...) en verandert u uw geboortjaar van 1991 naar 1367 of 1988 (verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 25.05.2018). U doet dit omdat u de vorige keren heeft gelogen over uw identiteit en u deze keer de waarheid wenst te vertellen (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Deze wijzigingen inzake uw identiteit doen echter geen afbreuk aan de essentie van de beoordeling van uw vorige verzoek om internationale bescherming, maar schaden uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. Er moet namelijk worden aangehaald dat u er in de loop van uw asielprocedure helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Het mag ook nu een raadsel heten waarom u, een hoogopgeleid persoon, niet eenduidig bent over uw geboortjaar, dat u overigens in het verleden al eens corrigeerde van 1993 bij uw eerste verzoek om internationale bescherming naar 1370 of 1991 (verklaring DVZ, d.d. 15.03.2016, vraag 4). Bovendien is het tekenend dat u uw nieuwe geboortedatum wenst aan te tonen door een amayeshkaart neer te leggen die aangeeft dat u in 1367 bent geboren, maar u ook in het kader van uw tweede verzoek een usb-stick neerlegde waarop dezelfde amayeshkaart stond die echter wel aangaf dat u in 1370 was geboren, de door u toen opgegeven geboortedatum. De vaststelling dat u steeds aangepaste documenten neerlegt die uw wisselende verklaringen moeten staven, ondermijnt dan ook opnieuw uw algemene geloofwaardigheid en uw oprechtheid de waarheid te vertellen. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van uw amayeshkaart. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraanse en Afghaanse documenten bijzonder relatief

en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran. Naast uw amayeshkaart kan er dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw andere documenten. Bovendien springen door middel van deze documenten weer grote tegenstrijdigheden in het oog inzake uw voorgaande verklaringen betreffende uw identiteit. Het is namelijk hoogst merkwaardig dat uw moeder, over wie u bij uw vorige verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij de Iraanse nationaliteit heeft en van wiens Iraanse nationaliteitskaart u een kopie zou bezorgen aan het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07.08.2017, p. 4-5), in uw huidige verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit blijkt te hebben, daar u een kopie van haar amayeshkaart neerlegt. Deze contradictie wenst u vreemd genoeg niet recht te zetten in het kader van uw derde verzoek. Ook is het opvallend dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming uw originele amayeshkaart neerlegt, waarover u in uw vorige verzoek om internationale bescherming verklaarde dat deze zich bij de Iraanse Dienst Vreemdelingenzaken bevond en dat u deze daarom niet kon neerleggen (CGVS 2, p. 11; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 11.07.2017, p. 16). U laat na te verklaren waarom u deze stukken niet bij uw tweede verzoek om internationale neerlegde. Het geloof in de authenticiteit van de amayeshkaart van uw vader wordt eveneens verder ondermijnd doordat zijn geboortedatum verschilt op de twee amayeshkaarten die u van hem neerlegt. Volgens de amayeshkaart (registratieronde 12) die u voorlegt in uw huidig dossier en volgens het schrijven van uw vertrouwenspersoon is uw vader geboren op 4/2/1340 (Perzische kalender). Op de amayeshkaart (registratieronde 11) die u neerlegde in uw vorige verzoek om internationale bescherming staat dat uw vader geboren is op 14/5/1345 (Perzische kalender). Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling ter zake, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Met betrekking tot de amayeshkaarten van uw vader en uw moeder en de taskara van uw vader, moet tot slot worden vastgesteld dat deze louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn zij op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran. Gezien de vorige vaststellingen kan er evenmin waarde worden gehecht aan de rapporten en puntenlijsten van de lagere en middelbare school, aan de studentenkaart van de middelbare school op naam van A.(...) S.(...), de bankkaart van Iran Bank Mellat op naam van A.(...) S.(...), de vaccinatiekaart voor vluchtelingen op naam van A.(...) S.(...), de gewone vaccinatiekaart op naam van A.(...) S.(...), de ongevallenverzekeringskaart voor studenten op naam van A.(...) S.(...), de boksdiploma's, en de werkkaart op naam van A.(...) S.(...). Naast de vaststelling dat sommige van deze documenten niet stroken met de eerder door u opgegeven naam in het kader van uw eerdere verzoeken, tonen enkele van deze documenten ook niet aan dat u een Afgaans vluchteling in Iran zou zijn. Met betrekking tot de overige documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet - uw doopbewijs van de protestantse kerk, een brief van de Iraanse kerk in Turnhout, een bewijs van verzending, de identiteitskaart van uw vertrouwenspersoon met zijn verklaring, de foto van uw vader met u en uw drie broers en de identiteitskaart van uw echtgenote - moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met het door u aangemeten profiel van Afghaans vluchteling in Iran, dat ongeloofwaardig bevonden werd." (eigen onderlijning)

Verzoeker laat geheel na een ander licht te werpen op deze concrete en zeer pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal.

Verzoekers huidige algemene opmerking in het verzoekschrift dat "de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn volgend verzoek om internationale bescherming voldoende doorwegen om de ongeloofwaardigheid die gecreëerd werd bij de vorige verzoeken ongedaan te maken" kan, gelet op het voorgaande, geenszins worden bijgetreden. Integendeel, deze nieuwe elementen doen verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en zetten de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen nog extra in de verf." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele gegevens bij die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.

4.5. De bij de aanvullende nota van 10 januari 2019 gevoegde 'Kerkelijke verklaring' van de Protestantse Kerk (VPKB) van Turnhout van 4 januari 2019 en nagenoeg onleesbare brief van, volgens verzoekende partij, het 'CAW De Kempen' bevatten geen informatie omtrent en zijn dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf/profiel als Afghaanse vluchteling in Iran.

In dit verband kan worden gewezen op de grond in de beschikking van 17 oktober 2018 waar het volgende wordt gesteld:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, waarin o.a. nog wordt aangevoerd dat “Of verzoeker nu beschouwd wordt als Afghaan, of als een Afghaan die heel zijn leven in Iran heeft gewoond, zijn vrees voor vervolging blijft”, zijn vrees ingevolge zijn bekering tot het christendom herhaalt en kritiek uit op het feit dat hiernaar (in de bestreden beslissing) geen onderzoek is gebeurd, benadrukt de Raad dat aan verzoekers verklaarde Afghaanse nationaliteit en voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran geen geloof wordt gehecht. Om die reden zijn het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “Asielondersteuning van pastoor L.V.” en “World Watch List 2018” aangeduide documenten, respectievelijk een schrijven van voornoemd federatiepastor en een uittreksel uit een rapport aangaande de 50 landen waar het het gevaarlijkst is om Jezus te volgen, stukken die op generlei wijze uitsluitel vermogen te bieden over zijn verklaarde Afghaanse nationaliteit, ter zake niet dienstig.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”

Verzoekende partij, die op zitting voorts zeer algemeen wijst op haar kerkelijke activiteiten die om voormelde reden niet relevant of dienstig zijn, werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 17 oktober 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS